

Böjt 3. vasárnap

„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd a testvéreidet! Ő így válaszolt: Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, akár a halálba is! Jézus azonban ezt felelte: Mondom neked, Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.” (Lukács ev. 22,31-34)

A Szentírás időfelettséggel bíró üzenetet hordoz. Az abból élénk táruló események, beszédek és cselekedetek illetve azok a személyek, akik egy-egy történetben megjelennek, szintén hordoznak valami változatlant, valami örökérvényűt. Ezt a párbeszédet, amely Jézus és Péter között zajlott mind a négy evangélista megörökítette. Talán éppen azért tartották fontosnak ezt megtenni, mert e párbeszéd is ilyen időfeletti tanulságokat hordoz.

Péter nem volt egy kedélyeskedő szószátyár, nem volt egy handabandázó nagyzó ember. Szavait, melyekkel Jézus melletti kitartását és hűségét megvallja, teljesen komolyan gondolja. Ez nem valami pillanatnyi érzelmi fellángolás volt, hanem a Jézus mellett megtapasztaltak és az irányába való elkötelezettség mondatta azokat. Lelkének mélyéig őszintén kijelenti, hogy ő tűzön-vízen keresztül követni fogja a Mestert, ha kell még a halálba is. Éppen ezért mélységesen elszomoríthatták Jézus szavai, melyben a jövőre vonatkozóan azt jelzi, hogy háromszor is elárulja majd őt.

Ez a történet mélyen kifejezi és pregnánsan ábrázolja, hogy az ember mennyire nem ismeri sem önmagát, sem a lehetőségeit és képességeit, a saját lelkét, a hitét és indulatait! Kifejezi, hogy olyan gyengeségeket és erőtlenségeket hordoz önmagában, melyek sokszor ellentmondanak szándékának és akaratának, olyan mélységek, rejtett zúgok és önmagának ellentmondó tartalmak vannak a lelkében, melyek önmaga előtt is rejtve maradnak. Ez a történet kifejezi, amit Pál apostol így fogalmaz meg önmagára tekintve: „... amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök.” (Róm. 7,15) Döbbenetes, hogy ez a markáns, kipróbált, Jézus mellett elköteleződött ember e nagy fogadkozás után háromszor is megtagadja a Mestert. Még ugyanezen az éjszakán egymást követően háromszor bizonygatja

esküdözve, hogy semmi köze Jézushoz. Kijelenti az őt megszólítóknak: *"Nem ismerem ezt az embert!"* (Máté ev. 26,72) Saját életét féltve gyáván tagadja, hogy bármi köze lenne ahhoz, akinek követésére tántoríthatatlanul esküdözik. Bizony vannak olyan szavak, melyeket nem szabadna használnunk, mert azok meghaladják emberi képességeinket és lehetőségeinket. Nem szabadna fogadkoznunk és ígéretünk és különösen nem szabadna esküdöznünk, ahogy Jakab levelében olvassuk: *„... testvéreim, ne esküdjetek se az égre, se a földre, se más egyébre”* (Jakab 5,12)

Jézus ismeri Pétert, tudja a jövőt és a tagadását is. Vagyis nem azért hívja el és bízza rá a *„kulcsok hatalmát”* (Máté 16,19) mert emberileg erre alkalmas, hanem annak ellenére. Jézus ma sem az alkalmasokat hívja, hanem az alkalmatlanokat teszi alkalmassá a szolgálatra. Engedi megtapasztalni az emberi erőtlenséget, de imádkozik az emberért. A világ számára mindig öngazolás, ha elbukni látja a tanítványokat és azt mondhatja: *„lám-lám, ilyenek ezek a keresztények is.”* Mit ér a vallásosságuk, ha az életükben, a szavaikban és a cselekedeteikben állhatatlanok. De ez a világ szava és nem Jézusé! Jézus szava ma is az az ígéret, amit akkor Péternek mond: *„könyörögtem érted”*.

Ez a történet bátorítást ad, hogy a Mester a mai tanítványt is ismeri. Ismeri a személyiségét, az élethelyzetét és körülményeit. Ha valaki éppen ma járja a kísértés nehéz ösvényét vagy a hitében elfáradt és meggyengült, ha kétségek és kérdések feszítik, ha vívódásokkal teli az élete, vagy ha éppen a szenvedések terhe alatt roskad, akkor bátran gondolhat arra, hogy az Örökkévaló így fogadja el és nem akarja elveszíteni.

Az a Péter, kinek a hitvallására épül az Egyház: *„Te vagy a Krisztus az élő Isten fia”* ebben a történetben megerősítésre szoruló gyarló ember, olyan, mint bármelyikünk. A „kőszikla” nevet kapó Pétert Jézus itt a régi életét jellemző néven Simonként szólítja meg, mert ismeri és tudja, hogy mi lakik benne. Ugyanakkor van ebben a történetben valami nagyon felszabadító. Mégpedig az, hogy az Istenhez tartozó ember lemondhat a tökéletesség kényszeréről és az azt teljesíteni nem tudásból fakadó és ahhoz tapadó látszatokról. Péter példája (is) megóv a perfekcionizmus csapdájától és azt üzeni, hogy a hit erőtlenségét, ingadozását és a kudarcát is szabad az Örökkévaló elé vinnünk. Nem elbújni kell vele, hanem Hozzá vinni. Felszabadít arra, hogy szabad az Istenre hagyatkozni, hogy a dolgok nem a mi kezünkbe futnak össze, hogy a pontot nem mi tesszük a mondat végére, hanem az örökkévaló. Felbátorít arra a bizalomra, hogy Isten nem az emberi teljesítményért fogad el, hanem annak ellenére. Mélységes alázatra tanít, *„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”*(1Kor. 10,12) Jézus szavai Pétert nem megalázzák, hanem felkészítik. Nem számon kéri, hanem elfogadja és feladatot bíz rá: *„erősítsd a testvéreidet”*. Az a Péter, aki megtapasztalja az erőtlenséget, hitelesen tud aztán később erősíteni. Böjtben szólnak hozzánk az Ige szavai és hívnak a lélek böjtjére, a szavak böjtjére és őszinte alázatos önvizsgálatra.

„Hitem pedig, mint a változó hold, Hamar elfogy, tölte alig hogy volt;

Hol felhat égig, Hol meg elhal, s a homályban késik.

Kövér évek után a soványak Hitemben is egyre be-beállnak.

Bár szép a kezdet, Még a célig minden el is veszhet.”

(Evangélikus Énekeskönyv 383. ének)

Dr. Pócze István (2021)